

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010

Bouras, N.

Citation

Bouras, N. (2012, November 27). *Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010*. Verloren BV, Hilversum. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/20180>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/20180>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/20180> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Bouras, Nadia

Title: Het land van herkomst : perspectieven op verbondenheid met Marokko, 1960-2010

Date: 2012-11-27

10 Conclusie

De centrale vraag in deze dissertatie was hoe de perspectieven op verbondenheid met Marokko zich tussen 1960 en 2010 hebben ontwikkeld en waarom zich in de perspectieven en in de verbondenheid verschuivingen voordeden. Om deze vraag te kunnen beantwoorden werd gekeken naar de factoren die invloed hadden op de aard en continuïteit van banden.

De centrale vraag werd in deze dissertatie beantwoord door te kijken naar drie deel-terreinen, die samen drie luiken in dit boek vormen: het overheidsbeleid, de organisaties, en de migranten zelf. Die drieledige aanpak is vernieuwend. In dit onderzoek is het transnationalisme van onderaf – zoals migranten hun banden zelf vormgeven – verbonden met het transnationalisme van bovenaf – zoals het door het beleid van overheden beïnvloed wordt – en met de tussenlaag, die gevormd werd door de organisaties. Bij het overheidsbeleid gaat het zowel over het beleid van het land van herkomst, als dat van het land van vestiging en de wisselwerking tussen beide. Eerder onderzoek keek vooral naar het beleid van het land van herkomst, en niet gelijktijdig naar dat van het land van vestiging, noch naar de wisselwerking. Migrantenorganisaties worden in de literatuur aangemerkt als de institutionalisering van individuele banden, en worden dus gezien in het verlengde van het transnationalisme van onderaf. Deze dissertatie laat zien dat organisaties ten eerste lang niet altijd primair uit de gemeenschappen zelf voortkomen en ten tweede dat ze in grote mate gestuurd en gevormd worden door beleid van overheden en dus het resultaat zijn van transnationalisme van bovenaf.

In het onderstaande worden de ontwikkelingen binnen de drie luiken samengevat, voorafgegaan door een aanloop naar aanleiding van het wetenschappelijke debat. Aan het einde van dit hoofdstuk worden de bevindingen van deze drieledige aanpak met elkaar verbonden.

De aanloop: het wetenschappelijke debat

In aanloop op de drieledige beschrijving van de banden en de factoren die verschuivingen veroorzaken werd in hoofdstuk 2 een overzicht gegeven van het wetenschappelijke debat. In dat zeer uitgebreide debat werd de nieuwe term ‘transnationalisme’ geïntroduceerd om te benadrukken dat er sprake was van een nieuw fenomeen. Migranten hebben altijd al banden onderhouden met hun land van herkomst, maar de nieuwe banden werden langduriger, frequenter en meer geïnstitutionaliseerd, zo luid-

de de veronderstelling in de literatuur. Een nieuwe term was ook nodig omdat de oude term uit 1928 – *marginal man* – een negatieve connotatie had en geassocieerd werd met isolatie en niet met integratie. Transnationalisme had bij introductie een positieve connotatie en een kosmopolitische uitstraling. De term transnationalisme vond in wetenschappelijke kring een zeer uitgebreide toepassing maar werd niet overgenomen in het publieke of politieke debat. De reden daarvoor was dat in dat debat, zoals bij de *marginal man*, banden eerder als problematisch werden gezien dan als positief.

Hoewel de term ‘transnationalisme’ niet werd overgenomen in politieke debatten, raakten in de loop der jaren wetenschappelijke debatten rond verbondenheid met het herkomstland steeds nauwer verweven met politieke debatten rond dit thema. De politieke veronderstelling dat verbondenheid met het herkomstland de integratie van migranten belemmert, was voor wetenschappers aanleiding om het verband tussen integratie en transnationalisme te bestuderen. Het gevolg hiervan is dat wetenschappers onbedoeld en impliciet het dominante politieke discours overnemen en bijdragen aan de tegenstelling tussen migranten en niet-migrant. Studies over transnationalisme gingen daarom niet langer alleen over banden met het herkomstland, maar ook over de gevolgen van die banden voor het integratieproces van migranten. In de literatuur en politieke debatten wordt daarbij onderscheid gemaakt tussen groepen migranten. Sommige migranten zouden vanwege hun religieuze achtergrond (islam) of hun sociaal-economische positie (zwak) ‘transnationaler’ zijn dan andere migranten, of hun transnationalisme zou meer een probleem zijn. Dit onderzoek heeft aangetoond dat de banden van Marokkanen meer geïdentificeerd worden dan de banden die westerse migranten, die bij wijze van onderscheid nadrukkelijk *expats* worden genoemd in de literatuur, onderhouden met hun herkomstland. Bij Marokkanen worden de banden met het herkomstland beschouwd als teken van behoudzucht, terwijl bijvoorbeeld Amerikanen met hun transnationale banden blijk geven van kosmopolitisme.

Gewoonlijk wordt bij de problematisering een legitimatie gezocht door de inzet van wetenschappers en het ‘lenen’ van termen uit het wetenschappelijke debat. Dat gebeurt in dit geval niet. Transnationalisme blijft primair een academische term. De reden dat ‘transnationalisme’ niet of nauwelijks gebruikt wordt in politieke debatten, is dat toen transnationalisme geïntroduceerd werd in wetenschappelijk debatten als een uiting van kosmopolitisme, banden met het herkomstland in politieke debatten reeds geïdentificeerd werden.

Het eerste luik: het overheidsbeleid

De literatuur die aandacht besteedt aan de rol van staten in transnationalisme valt uiteen in twee delen. Bij beide gaat het vooral of alleen om de rol van het herkomstland. In het ene deel van de literatuur wordt verwezen naar de situatie waarbij overheden banden creëren en onderhouden met onderdanen buiten de landsgrenzen met als doel uitbreiding van politieke invloed. In deze visie heeft de rol van staten in transnationalisme een negatieve connotatie. In het andere deel heeft de rol van de staat vooral een positieve connotatie en ligt de nadruk op het economische domein. Staten heb-

ben in die visie belang bij het aanhalen en benadrukken van banden omdat ze daar, in de vorm van het kapitaal dat de migranten naar hun herkomstland brengen, economisch beter van worden. In het vierde hoofdstuk van dit onderzoek heb ik laten zien dat er nog een derde institutionele variant is waarbij vooral de overheid in het vestigingsland een belangrijke rol speelt. Ik heb in dat hoofdstuk aangetoond dat de Nederlandse overheid een belangrijke rol speelde bij het creëren en institutionaliseren van banden tussen Marokkanen en hun herkomstland. Mijn analyse van dit 'transnationalisme van bovenaf' liet zien hoe banden van Marokkanen met hun herkomstland (bedoeld en onbedoeld) werden aangemoedigd door het Nederlandse beleid in de periode tussen 1960 en 2010.

De banden van Marokkanen met hun herkomstland waren in de jaren 1960 het gevolg van de organisatie van de werving. Die liep via formele kanalen waarbij vanaf het begin de banden van Marokkanen met hun herkomstland bevorderd werden. In de werving van de gastarbeiders was de institutionalisering van banden met het land van herkomst verweven. Direct en indirect werd bij de werving een bemoeienis van de Marokkaanse overheid met de onderdanen in Nederland vastgelegd.

De sturing van banden gebeurde vervolgens bijvoorbeeld door de manier waarop de kinderbijslag werd geregeld. Vanaf 1973 kregen Marokkanen met een gezin in Marokko de kinderbijslag niet langer uitgekeerd in Nederland. Het geld werd overgemaakt naar een Marokkaanse overheidsinstantie in Marokko, *la Caisse Nationale de Sécurité Sociale*, die verantwoordelijk was voor de uitkering van de kinderbijslag. De maatregel werd geïntroduceerd om kinderbijslagfraude tegen te gaan. De nieuwe regeling leidde onbedoeld tot sterke banden van individuele Marokkanen met de Marokkaanse overheid. Marokkanen moesten een bankrekening openen in Marokko en bij problemen aankloppen bij de autoriteiten in het herkomstland.

In het Nederlandse overheidsbeleid werd eerst uitgegaan van de tijdelijkheid van de migratie. Dat de migranten banden zouden onderhouden was in dat kader voor de handliggend. Via subsidies voor organisaties werden die banden aangemoedigd. Dit beleid kwam voort uit de gedachte dat daardoor een makkelijke terugkeer mogelijk zou worden gemaakt. Werkgevers waren in het kader van de werving verplicht op sociaal terrein voorzieningen te treffen voor de arbeiders die ze hadden gewonnen. De werkgevers delegeerden die taak aan het particulier initiatief en na enige tijd verschoof de verantwoordelijkheid naar de lokale en nationale overheden. Subsidies gingen vooral naar linksgeoriënteerde organisaties. Dat liet ruimte voor bemoeienis vanuit Marokko met rechtse en religieuze organisaties. Toen de migratie omstreeks 1983 minder tijdelijk bleek dan bedoeld ging de overheid door met het via subsidies aanmoedigen van het behoud van eigen taal en cultuur vanuit de gedachte dat dat een goede springplank zou zijn voor deelname aan de Nederlandse samenleving.

Het voorbeeld van het OETC laat zien hoe ingewikkeld verbanden kunnen zijn. De keuze voor de Nederlandse overheid voor onderwijs in eigen taal en cultuur leidde ertoe dat initiatieven, die migranten zelf hadden genomen, weg werden gedrukt, dat Marokkaanse kinderen een deel van het Nederlands curriculum misten en dat vanuit de Marokkaanse overheid pogingen werden gedaan de keuze voor docenten te beïnvloeden. Toen de weg van OETC eenmaal was ingeslagen bleek het heel moeilijk om daar weer vanaf te wijken.

TABEL 5 NEDERLANDSE PERSPECTIEVEN OP BANDEN MET HET LAND VAN HERKOMST, 1960-2010

Periode	Duiding van banden	Factoren
1960-1970	Positieve duiding van banden: Institutionalisering van wervingsverdrag Kinderbijslagregeling Terugkeerprojecten (REMPLOD) 'Terugkeerbonus' Subsidiëring eigen organisaties	Banden ter bevordering van terugkeer: Remigratiebeleid Multiculturalisme
Jaren 1980	Positieve duiding van banden: Subsidiëring eigen organisaties Onderwijs in Eigen Taal en Cultuur (OETC)	Banden als oplossing voor maatschappelijke achterstand: Multiculturalisme Emancipatiebeleid 'Integratie met behoud van eigen cultuur'
1995-2010	Negatieve duiding van banden: Bestrijding binding met eigen cultuur Aanpassing aan normen en waarden vestigingsland	Banden als oorzaak van maatschappelijke achterstand: Assimilatie Nadruk op individu Idee van integratie als keuze Onvrede over multiculturele samenleving Ideeën over 'lange arm' Banden als politieke, economische en culturele dreiging

Pogingen van de Nederlandse overheid om de rechten van migranten in Nederland te verruimen, bijvoorbeeld door het verlenen van het kiesrecht, leidden tot reacties van de Marokkaanse overheid, die vreesde dat een dergelijke emancipatie in Nederland zou leiden tot een roep om politieke veranderingen in Marokko. Dit leidde vervolgens tot een tegenreactie vanuit Nederland, waarna bemoeienis door de Marokkaanse overheid met Marokkanen in Nederland werd geproblematiseerd en afgekeurd. Na 1990 vond er een vrij radicale omkering in het debat plaats en werd een oriëntatie op het land van herkomst aangeduid als zowel oorzaak als gevolg van een falende integratie. Het categorale beleid werd ingeruild voor een individueel beleid. Integratie werd de eigen verantwoordelijkheid van de migrant gemaakt.

De Marokkaanse overheid ging, net als de Nederlandse, uit van de tijdelijkheid van de migratie. Bemoeienis met de migranten kwam vooral voort uit de vrees dat de migranten een bedreiging van buitenaf zouden kunnen zijn voor het wankele nieuwe Marokkaanse regime. Bemoeienis bestond dus vooral uit pogingen tot controle. De massale emigratie viel samen met het begin van de onafhankelijkheid van Marokko. De eerste tijd na de onafhankelijkheid werd gekenmerkt door politieke instabiliteit. De nieuwe vorst Hassan II regeerde met ijzeren hand en dulde geen oppositie. Na twee mislukte militaire coups, in 1970 en 1972, beschermde de jonge Marokkaanse staat zijn grenzen en soevereiniteit met alle mogelijke middelen. In binnen- en buitenland werden opposenten van het regime opgepakt en gevangenen gezet in (geheime) gevangnissen. Politiek activisten die zich in het buitenland organiseerden tegen het regime werden door de Amicales, een staatsgestuurd controleapparaat, nauwlettend

in de gaten gehouden en bestreden. Ook toen de politieke dreiging afnam, bleef Marokko zich bemoeien met zijn onderdanen buitenslands, vooral in het economische, culturele en religieuze domein.

Recentelijk is meer nadruk komen te liggen op economische bijdragen van de onderdanen buiten de landsgrenzen. Koning Hassan II stond geleidelijk politieke openheid en meer democratisering toe. De koning realiseerde zich dat hervormingen in het regime nodig waren om zowel binnenlandse politieke en economische crises af te wenden, als de kritiek op de binnenlandse repressie van de Europese landen en de Marokkaanse gemeenschappen in die landen. De geleidelijke politieke openheid opende de weg voor discussies over mensenrechten. Met het aantreden van koning Mohamed VI werd het proces van democratisering en openheid voortgezet, en werden nieuwe vormen van verbondenheid met de emigrantengemeenschap ontwikkeld. Voor het eerst mochten Marokkanen in het buitenland meedenken over nieuwe instituties met betrekking tot emigratie. Het was ook voor het eerst dat voormalige opposenten van het Marokkaanse regime een rol kregen in dit proces. Omdat de op-

TABEL 6 MAROKKAANSE PERSPECTIEVEN OP BANDEN MET HET LAND VAN HERKOMST, 1960-2010

Periode	Duiding van banden	Factoren
1960-1990 (jaren van lood)	Positieve duiding van economische banden: Geldovermakingen faciliteren via <i>Banque Populaire</i> Bevorderen van emigratie Negatieve duiding van politieke banden: Oprichting Amicales ('lange arm') Afwijzing integratie in vestigingsland	Financiële afhankelijkheid Situatie arbeidsmarkt Politieke instabiliteit Georganiseerde politieke oppositie in buitenland Samenstelling gemeenschap van MRE Bescherming van de Marokkaanse soevereiniteit
1990-1999	Positieve duiding van economische banden: Positieve duiding van politieke banden: Amnestieregeling Integratie als voorwaarde voor politieke en economische loyaliteit Oprichting <i>ministerie voor Marokkanen in het buitenland</i> Oprichting <i>Stichting Hassan II voor Marokkanen in het buitenland</i> Erkenning culturele minderheden (Berbers)	Financiële afhankelijkheid Politieke stabiliteit Samenstelling gemeenschap van MRE Sociale en politieke integratie van de MRE in vestigingslanden Waarborgen politieke en religieuze loyaliteit
1999-2010 (tijdperk Mohamed VI)	Positieve duiding van economische banden: Positieve duiding politieke banden: Oprichting Adviesraad voor Marokkanen in het buitenland (CCME)	Financiële afhankelijkheid Verzoeningsproces Politieke stabiliteit

richting van de CCME voortvloeide uit het Marokkaanse verzoeningsproces, en het resultaat is van de aanbevelingen van de IER en de CCDH, vormt de Adviesraad voor Marokkanen in het buitenland (CCME) een duidelijke breuk met het verleden, waarin de Amicales de belangrijkste raadgevers waren met betrekking tot Marokkanen in het buitenland.

Het tweede luik: de organisaties

Wanneer het gaat om de Marokkaanse organisaties in Nederland dan valt vooral de grote continuïteit op. Ten eerste heeft dat betrekking op de bemoeienis van buitenaf. De Amicales werden aangestuurd door de Marokkaanse overheid. KMAN kreeg aanvankelijk veel steun vanuit links Nederland.

Van meet af aan presenteerden de Amicales zichzelf als een liefdadigheidsinstelling die zich bekommerde om de sociale en culturele behoeften van Marokkanen. In werkelijkheid waren de Amicales een politieke organisatie die zich lieten dicteren door de autoriteiten in Rabat, en zich bedienden van een methode die zich het beste laat omschrijven als: wie niet voor de Amicales is, is tegen Marokko. Alle sociale en culturele activiteiten van de Amicales waren bedoeld als teken van loyaliteit aan het vaderland en de koning. Ondanks het besmette imago, en de vele protesten van diverse organisaties tegen het repressieve Marokkaanse regime konden de Amicales aanvankelijk rekenen op veel medestanders. Dat de Amicales er niet in slaagden om op te komen voor de belangen van de Marokkanen in Nederland kwam mede door de sterke tegenbeweging van het KMAN en de anti-Amicales campagnes van Nederlandse steuncomités. De oprichting van het KMAN, een jaar na de oprichting van de Amicales, was een reactie op gebeurtenissen in Nederland en in Marokko. Naast belangenbehartiging streed het KMAN voor de verbetering van de mensenrechtensituatie en meer democratisering in Marokko. Deze strijd, gericht tegen het Marokkaanse regime, leidde tot hevige confrontaties met de Amicales. Het KMAN ontplooipte dus vooral politieke activiteiten gericht op het herkomstland: men organiseerde demonstraties en protestacties, en publiceerde over de politieke situatie in Marokko. Ook op het culturele domein was het KMAN actief. Zo organiseerde het KMAN onderwijs in de eigen taal en cultuur en culturele evenementen met gasten uit Marokko. Het KMAN slaagde er maar gedeeltelijk in om Marokkanen aan zich te binden in de strijd tegen het Marokkaanse regime. De meeste steun kreeg het KMAN bij acties gericht tegen de Nederlandse overheidsmaatregelen.

Politieke ontwikkelingen in Marokko bepaalden de banden van beide organisaties met Marokko; het democratiseringsproces in Marokko en de veranderde houding van het regime ten aanzien van politiek dissidenten (in 1990 kwam er een amnestieregeling) beïnvloedden in sterke mate de richting van het KMAN en de Amicales. De Amicales hielden omstreeks 1990 op te bestaan, terwijl het KMAN uit naam van een andere organisatie, het Euro-Mediterraan Centrum voor Migratie en Ontwikkeling (EMCEMO), de uitgestoken hand aanvaardde en een hernieuwde oriëntatie op het herkomstland ontwikkelde. De onderlinge strijd tussen het KMAN en de Amicales, en de legalisatieacties van het KMAN hebben ervoor gezorgd dat de Nederlandse politiek

en maatschappelijke organisaties meer inzicht kregen in de politieke situatie in Marokko. Een van de gevolgen hiervan was dat de collectieve verontwaardiging over de 'lange Marokkaanse arm' die in de jaren 1970 gestalte kreeg, in sterke mate de perceptie van de inmenging van de Marokkaanse overheid in het leven van Marokkanen in Nederland in de decennia die volgden bepaalde. Tot op heden bestaat het beeld van de 'lange arm' als obstakel voor de integratie van Marokkanen in de Nederlandse samenleving.

Een reden voor het voortbestaan van het beeld van de lange arm is dat de zeer in het publieke domein uitgevochten strijd tussen KMAN en Amicales later door NCB en UM-MON gedeeltelijk werd overgedaan. Ook die strijd werd zeer publiekelijk uitgevochten. Daarbij werd door de vechtende partijen dezelfde retoriek gebruikt als door de KMAN en Amicales en werd door hen zelf het verwijt van bemoeienis vanuit Marokko gebruikt. Opvallend is dat de Marokkaanse bemoeienis met moskeeën in Nederland feitelijk gering is (zeker in vergelijking met de Turkse bemoeienis). Zorg binnen de Nederlandse samenleving over wat er toch achter de deur van de moskee gebeurde, leidde in Rotterdam tot een streven vanuit het gemeentebestuur naar grote moskees, met alleen een religieuze functie en buiten de buurt. De grote kosten van die moskeebouw lokte bemoeienis vanuit het buitenland uit, niet vanuit Marokko maar uit Dubai, en leidde tot de bouw van een heimwee-moskee in 'Disneyland-stijl' en voorzien van 'Efteling-wokkels'. Met heimwee naar Marokko had de moskee niets te maken. Door de bouw van de nieuwe moskee werd de moskee in de voormalige keuken-showroom, die wel een lokaal Marokkaans initiatief was, weggedrukt.

De geschiedenis van de organisaties, zoals die in deze dissertatie is beschreven, laat zien dat organisaties, in tegenstelling tot wat in de literatuur wordt verondersteld, niet als maatstaf voor transnationalisme (of integratie) kunnen worden gezien. Ze zijn ook niet (geheel) het resultaat van initiatieven van migranten zelf (van een transnationalisme van onderaf). Overheden van de herkomst- en vestigingslanden hebben een sterke invloed op de organisaties. Oprichting en voortbestaan van organisaties zegt weinig over gevoelens van verbondenheid en loyaliteit onder migranten.

Het derde luik: de persoonlijke banden

In het theoretische hoofdstuk 2 zijn factoren opgesomd, die volgens de literatuur invloed hebben op de aard en continuïteit van de banden die migranten onderhouden.

De omvang van de gemeenschap betekende, zo heeft dit onderzoek laten zien, niet noodzakelijkerwijs dat de migranten meer op het land van herkomst georiënteerd waren. De vroege migranten – merendeels jonge mannen – woonden gedeeltelijk in Nederlandse kosthuizen en waren geenszins van plan elk jaar op vakantie te gaan naar Marokko. Ze wilden zes jaar wegblijven en dan als geslaagde mannen terugkeren. Elke week hun moeder bellen was noch mogelijk, noch aantrekkelijk. Dat lag anders voor de wat oudere en reeds getrouwde mannen. Hun contact met Marokko was vooral contact met hun vrouw en kinderen. Zij stuurden geld, kleding, brieven, foto's en cassettebandjes. Ze investeerden nauwelijks in bedrijven; initiatieven mislukten door lokale tegenwerking en gebrek aan tijd en toezicht. Contacten veranderden toen de

vrouwen en kinderen naar Nederland kwamen en de ouders in Marokko overleden.

Toen de gemeenschap in Nederland groter werd en niet langer alleen bestond uit jonge mannen werden contacten intensiever. Die toename kan niet slechts verklaard worden uit de omvang van de gemeenschap; het werd ook technisch makkelijker om contact te houden. Een langere verblijfsduur leidde niet tot afname van de contacten; contact onderhouden kost geld of tijd. Toen de jonge arbeiders nog lange dagen maakten hadden ze weinig tijd voor het schrijven van brieven. De oudere, werkloos geworden migranten hadden meer tijd. Wie succesvol was kon vaker reizen, meer geld sturen en meer cadeaus meebrengen. Klassepositie, leeftijd, werk en tijd waren bepalend voor de aard en intensiteit van het contact.

De Marokkaanse migranten die illegaal naar Nederland kwamen, die een vals paspoort hadden of die vreesden dat ze vanwege hun activiteiten in Nederland in Marokko problemen zouden krijgen, reisden niet graag of makkelijk naar Marokko. Ze hadden ook minder middelen en kregen bijvoorbeeld ook geen kinderbijslag. Regularisaties in Nederland en een verandering van het politieke klimaat in Marokko brachten op dat punt verandering.

De banden vonden in de eerste periode (1960-1973) vooral plaats binnen het sociale en economische domein. In de tweede periode (1973-1985) was er meer sprake van geïnstitutionaliseerde banden, via organisaties. Bovendien veranderden de banden na de komst van gezinnen. Er was een verschil in de manier waarop vrouwen en mannen banden onderhielden met Marokko. Bij vrouwen bestond er verschil naar herkomstgebied (ethniciteit), de klassepositie en de gezinssituatie. Vrouwen afkomstig van het platteland waren het minst georiënteerd op het herkomstland. De belangrijkste reden hiervoor was dat plattelandsvrouwen een gezinsleven in Nederland hadden, met als gevolg dat ze minder behoefte hadden om banden aan te aanhalen met familie in Marokko. Stadsvrouwen die een grotere eenzaamheid ervoeren en geen kinderen hadden op het moment van migratie waren meer georiënteerd op het land van herkomst. Vrouwen afkomstig van de stad hadden scholing gehad en waren daardoor, in tegenstelling tot hun landgenotes uit het platteland, in staat om brieven te schrijven.

De verschillen tussen mannen en vrouwen lagen in de zichtbaarheid van op het herkomstland gerichte banden. Uit dit onderzoek is gebleken dat vrouwen vooral, maar niet uitsluitend, een rol te spelen in het onderhouden van sociale banden. Ze schrijven brieven en bellen naar achterblijvers, ondersteunen (zieke) familieleden, treffen voorbereidingen voor de vakantie naar Marokko en organiseren culturele feesten in Nederland. Deze banden zijn minder zichtbaar en zijn nauwelijks onderwerp van onderzoek binnen transnationalisme-studies, omdat ze in een informele context plaatsvinden. De (economische) banden van mannen met het herkomstland worden eerder opgemerkt omdat het gaat om geïnstitutionaliseerde en formele banden.

Er zijn verschillen in hoe mannen en vrouwen banden onderhouden met het herkomstland. Marokkaanse mannen compenseerden hun verlies van status en gezag, als gevolg van de werkloosheid in de jaren 1980, met een sterke oriëntatie op (de cultuur van) het herkomstland. Door de geringe contacten met Nederlanders (door verlies van werk), armoede, ziekte en verveling ontwikkelden Marokkaanse mannen sterkere banden met het herkomstland, vooral via organisaties. Ze brachten hele dagen door in de moskee in het gezelschap van andere Marokkanen. Intussen bleven de

achterblijvers in Marokko rekenen op financiële steun. Uit dit onderzoek is gebleken dat vrouwen minder gevoelig waren voor de verwachtingen en druk van de familie. Door hun slechte economische situatie konden veel Marokkanen niet regelmatig op vakantie naar Marokko. Een marginale sociaal-economische positie alleen verklaart niet de toenemende oriëntatie op Marokko. Voor Marokkanen was een sterke verbondenheid met het land van herkomst niet alleen een manier om familieverplichtingen en verantwoordelijkheden na te komen, maar ook een manier om uiting te geven aan hun etnische identiteit en een gevoel van culturele verbondenheid te behouden. Dat gevoel wordt logischerwijs versterkt als migranten ouder worden. Dat gold met name in de periode na 1985.

Marokkaanse vrouwen kregen daarentegen steeds meer contacten met de Nederlandse samenleving, via onder meer de school van de kinderen en de consultatiebureaus. De werkloosheid onder Marokkaanse mannen leidde ertoe dat vrouwen meer buitenshuis gingen werken. Dit was een opmerkelijke stap, omdat vrouwen niet in eerste instantie uit economische motieven naar Nederland waren gemigreerd. Door de participatie van vrouwen op de arbeidsmarkt werden de rollen binnen de gezinnen omgedraaid: sommige vrouwen werden de kostwinnaar van hun familie in Nederland en soms ook in Marokko. Door te werken beschikten Marokkaanse vrouwen over hun eigen geld dat hen in staat stelde om een eigen invulling te geven aan hun banden met het herkomstland: ze bezochten hun familie vaker, kochten vaker cadeaus en stuurden regelmatig geld, maar ze trokken ook eerder een grens als ze meenden dat de (verre) familie teveel van hen probeerde te profiteren. Hun arbeidsparticipatie had grote gevolgen voor hun oriëntatie op het vestigingsland: hun nieuwverworven positie gaf hen meer aanzien en meer zeggenschap in het huishouden, waardoor ze een verblijf in Nederland verkozen boven terugkeer naar Marokko. Hierin ligt het belangrijkste verschil tussen mannen en vrouwen in hun betrokkenheid met het herkomstland. Mannen hadden vanwege hun statusverlies behoefte aan hechtere banden met Marokko. Vrouwen waren door hun verbeterde positie in Nederland meer geïnteresseerd in het verbeteren van hun situatie in Nederland. Ze hadden meer te verliezen, niet alleen financieel. Zoals de verhalen van de vrouwen in dit onderzoek illustreren, betekende dat dat vrouwen hun geld in de eerste plaats gebruikten om in Nederland vooruit te komen.

In de periode tussen 1985 en 2010 ontwikkelde zich een Marokkaanse 'gemeenschap' in Nederland; een gemeenschap die bestond uit mensen die besloten permanent in Nederland te blijven, maar de banden met het herkomstland niet opgaven. In de periode na 1985 vond een verschuiving plaats in de banden met Marokko, van feitelijke banden naar een meer symbolische en emotionele invulling van verbondenheid met het herkomstland. Een langer verblijf en de diverse samenstelling van de Marokkaanse 'gemeenschap' in Nederland hebben de binding met het herkomstland veranderd. De aanschaf van een huis in het geboortedorp of -stad, iets dat alle geïnterviewden vroeg of laat deden, was een belangrijke indicatie van de verbondenheid met het herkomstland, ofschoon het huis soms meer een symbolische functie had en een vakantiehuis was of een heel simpele constructie van vier muren en een dak. Terwijl een huis kopen in Marokko eerder regel dan uitzondering was, gold voor de aanschaf van een huis in Nederland eerder het tegenovergestelde. De voornaamste reden hier-

voor was de zwakke sociaal-economische positie van veel Marokkanen. Bovendien werd lange tijd het kopen van een huis in Nederland gezien als een definitieve keuze voor Nederland onder Marokkanen. Hoewel de praktijk wees op een definitieve vestiging in Nederland, vonden veel Marokkanen dit een drastische stap. Hetzelfde gold voor naturalisatie.

De reis naar Marokko was een belangrijke uiting van verbondenheid met het herkomstland, waarbij mannen en vrouwen verschillende rollen hadden. Niet iedereen was in staat om jaarlijks op reis te gaan naar Marokko; alles hing af van de bestedingsmogelijkheden. Marokkanen met grote gezinnen moesten hun reis vaker uitstellen. Een veelgehoorde overweging om de reis uit te stellen waren de enorme kosten die gepaard gingen met de reis: de verwachtingen van de achterblijvers waren te groot. Sommige Marokkanen konden de druk niet weerstaan en staken zich in diepe schulden om aan de achterblijvers te laten zien dat ze succesvolle migranten waren. Status speelde in dit opzicht een belangrijke rol: mannen en vrouwen wilden laten zien dat ze een geslaagd en welvarend leven hadden in Nederland. Ze lieten aan de achterblijvers zien dat ze vernederlandst waren. Dat deden ze bijvoorbeeld door in het bijzijn van anderen Nederlands te spreken tegen hun kinderen. In Nederland gebeurde het omgekeerde: op allerlei manieren gaven Marokkanen uiting aan hun binding met het herkomstland ofschoon de reis steeds meer het karakter kreeg van een vakantie eerder dan een voorbode van terugkeer.

Het proces van Marokkanisering nam vanaf de jaren 1980 een vlucht toen bleek dat een terugkeer naar Marokko niet langer een serieuze optie was. Met de komst van Arabischtalige televisieprogramma's, en later de satellietshotel, kwam de eigen cultuur en taal letterlijk de huiskamer binnen. Voorheen werd het nieuws uit Marokko vooral gevolgd via de radio. De herinneringen aan het herkomstland dienden als basis voor een sterke sociale verbondenheid en een grote gerichtheid op de eigen culturele en etnische 'gemeenschap'. Hierdoor nam de behoefte aan feitelijke banden met Marokko af, en kreeg de verbondenheid met het herkomstland een symbolische invulling. Banden met Marokko werden zwakker door het ontstaan van een Marokkaanse 'gemeenschap' in Nederland. Banden namen ook af door het ontstaan van toenemende contacten en banden met andere Marokkaanse groepen (voornamelijk familie) in andere Europese landen. Het land van herkomst verdween hierdoor geleidelijk naar de achtergrond. Maar banden met Marokko verdwijnen geenszins; met de huidige communicatiegemakken is het juist makkelijker om banden te onderhouden met familie en kennissen in Marokko. Marokkanen onderhouden banden met hun herkomstland, omdat het simpelweg kan en makkelijk is.

Implicaties

Transnationalisme is een proces en geen gebeurtenis. Dat betekent dat banden met het herkomstland niet bestudeerd kunnen worden door te kijken naar één moment of één context. Banden veranderen als reactie op gebeurtenissen in het herkomstland, het vestigingsland en in de wereld, maar ook als reactie op ontwikkelingen in het leven van migranten zelf. Bij de bestudering van transnationale betrokkenheid is het

dus van belang om meerdere actoren en locaties te betrekken om zo een compleet beeld te krijgen van de aard van de banden en de veranderde duiding van die banden door de tijd heen.

Banden met het herkomstland worden vaak verklaard als het gevolg van de keuzes die migranten maken, en niet het gevolg van institutionele factoren, zoals het beleid in het vestigings- en herkomstland. Ik heb in dit onderzoek laten zien dat de banden beïnvloed worden door ontwikkelingen in het land van vestiging en het land van herkomst. Deze studie laat zien dat die samenhang belangrijk is, omdat de verschuivingen in het beleid van het herkomst- en vestigingsland niet volledig verklaard kunnen worden als de ontwikkelingen in één van de landen buiten beschouwing worden gelaten. De banden met Marokko worden in de laatste decennia negatief geduid mede als gevolg van de vermeende inmenging van de Marokkaanse overheid in het leven van Marokkanen in Nederland. De huidige problematisering van banden met Marokko illustreert de discrepantie tussen de feitelijke banden en de gepercipieerde banden. In politieke debatten wordt zelden benoemd *welke* banden problematisch zijn, noch *wat* die banden zijn.

De banden van Marokkanen met hun land van herkomst werden aanvankelijk niet en later wel als een probleem aangemerkt. Dat roept de vraag op wat de functionaliteit is van die problematisering. Er zijn drie verklaringen voor de problematisering van banden met Marokko: banden van Marokkanen met hun herkomstland werden in Nederland gezien als een politieke dreiging, economische dreiging en culturele dreiging. Politieke dreiging heeft betrekking op de dubbele nationaliteit van veel Marokkanen (78 procent in 2010). Hierdoor zouden ze zich niet primair loyaal verklaren aan Nederland, ofschoon de Marokkaanse migranten op dit punt geen keuze hebben. Economische dreiging verwijst naar het geld dat Marokkanen overmaken naar hun familie en hun investeringen in bijvoorbeeld huizenbezit. De achterliggende gedachte is dat Nederland opdraait voor de zwakke economische positie van Marokkanen. Tenslotte verwijst culturele dreiging naar de geringe kennis van de Nederlandse taal en cultuur. Door hun primaire oriëntatie op de eigen cultuur zouden Marokkanen de Nederlandse cultuur afwijzen, maar zichzelf bovendien op achterstand plaatsen.

Problematisering van banden maakt het afschuiven van verantwoordelijkheid mogelijk: banden onderhouden met het herkomstland en dus een falende integratie is, zo wordt geredeneerd, een keuze van Marokkaanse migranten (de migrant kiest ervoor om in een oude woning in een volkswijk te wonen, terwijl hij een huis laat bouwen in Marokko; kiest voor de 'eigen' taal en benadeelt zo zichzelf of zijn kinderen op de arbeidsmarkt). De Nederlandse overheid is dus niet verantwoordelijk: het zijn de Marokkanen die hun best moeten doen om te integreren door de banden met het herkomstland te verbreken. Uit dit onderzoek is echter gebleken dat er geen eenduidig verband bestaat tussen banden met het herkomstland en de mate van integratie. De mate van verbondenheid met Marokko in heden en verleden is afhankelijk van tal van factoren.

In dit onderzoek stelde ik de individuele banden van Marokkanen centraal, omdat de keuze voor 'transnationale gemeenschap' als analyse-eenheid homogeniteit en eenheid veronderstelt, waarbij verschillen in gender, klasse en etniciteit genegeerd worden. Een meerwaarde van dit onderzoek is de aandacht voor de verschillen naar

klasse, gender en etniciteit. Het bestuderen van de wisselwerking tussen gender en etniciteit laat zien dat Marokkaanse vrouwen uit de Rif relatief op latere leeftijd met kinderen naar Nederland migreerden. Dat heeft ervoor gezorgd dat hun oriëntatie aanvankelijk vooral gericht was op het gezinsleven in Nederland, terwijl Marokkaanse vrouwen uit de steden, die op jonge leeftijd en kinderloos migreerden, aanvankelijk sterk de behoefte hadden om banden aan te halen met familie in Marokko. Klasse heeft vooral betrekking op de bestedingsmogelijkheden; banden onderhouden met het herkomstland is een dure aangelegenheid. De migranten met de meeste middelen tot hun beschikking, zullen het vaakst banden onderhouden met het herkomstland. Dat maakt klasse een beslissende factor; migranten onderhouden banden met hun herkomstland omdat het kan, maar weinig geld betekent weinig banden. Een genderperspectief, zoals gehanteerd in dit onderzoek, laat zien dat mannen en vrouwen meerdere en verschillende invullingen geven aan hun banden met het herkomstland. De veronderstelling hierbij is dat banden met het herkomstland geen neutraal verschijnsel zijn, maar door verschillende mensen, afhankelijk van hun sociale status, gender en etniciteit, verschillend geïnterpreteerd worden. Hiermee rekent dit onderzoek af met noties over migrantengroepen als vaststaande en geïsoleerde collectieve entiteiten die van nature transnationaal zijn. Niet alle migranten zijn transnationaal actief en degenen die wel banden onderhouden met het herkomstland zijn niet actief op alle terreinen (economisch, sociaal-cultureel en politiek). Sommige migranten onderhouden bijvoorbeeld economische banden met het land van herkomst, terwijl hun politieke interesses niet verder reiken dan in het land van vestiging.

De bestaande literatuur over transnationalisme wordt gekenmerkt door een nadruk op de immigratie-integratie-nexus: transnationalisme wordt vaak in relatie tot integratie bestudeerd, waarbij de dominante veronderstelling is dat een voortgaande verbondenheid met het herkomstland de integratie in het vestigingsland belemmert. De literatuur over transnationalisme legt hiermee te veel de nadruk op één land; de gevolgen voor het vestigingsland, terwijl het vestigingsland, zoals in dit onderzoek is gebleken, banden ook kan aanmoedigen. Bovendien is door de sterke nadruk op de gevolgen voor staten te weinig aandacht voor de ontwikkeling van de transnationale identiteit van migranten. Migranten bewegen zich in twee of meer landen en ondernemen hiermee de beleidsmatige en wetenschappelijke nadruk op assimilatie als iets dat betrekking heeft op één geografische context. Dit onderzoek nuanceert echter de gedachte dat migranten zich evenredig bewegen in beide landen; Marokkanen onderhouden duidelijk banden met het herkomstland, maar zijn vooral actief in Nederland of daarbinnen in de geconstrueerde 'Marokkaanse wereld' in Nederland. Bij het ontstaan van een 'Marokkaanse wereld' in Nederland, nemen de feitelijke banden met Marokko af, zoals is gebleken in dit onderzoek: in de eerste fase van de migratie was die 'Marokkaanse wereld' in Nederland nauwelijks aanwezig, met als gevolg een grote oriëntatie op Marokko. Transnationalisme gaat dus niet alleen over landen, maar ook over 'de geconstrueerde werelden' binnen die landen. Dat maakt de lokale context, naast de nationale context, een belangrijke factor in de bestudering van de ontwikkeling van banden met het herkomstland.